

**Beograd,
Jun 2013**

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

NIK KEJV

(muzička dokumentarna drama)

alnov75@yahoo.com

BROJ LIKOVA:

24 (5 ženskih, 19 muških)

Kratak sadržaj:

Drama o liku i delu roкера, kantautora, pevača kompozitora, pisca iz Australije - Nika Kejva. Koncipirana je kao niz storija iz burnog Kejvovog života povezanih spotovima i svirkama, prošaranih muzikom, seksom, drogom i rokenrolom ali, pre svega, umetnošću.

Dramatis personae:

Nik Kejv, nema potrebe predstavljati

Mik Harvi, Bad Seed, multiinstrumentalista, kreativa plus organizacija

Trejsi Pju, Bad Seed, bas

Inspektor, drot koji ima pomalo smisla za humor, policija države Viktorija, Australija

Anita Lejn, Bad Seed, muza, vokal, Nikova devojka

Voren Elis, Bad Seed, multiinstrumentalista, Paganini kreativa plus Raspućin

Blixa Bargeld, Bad Seed, Einsturzende Neubauten, gitarista, kreativa Napomena: Bliksa govori s nemačkim akcentom, ali ne neki isforsiranim *a la* nacista iz partizanskih filmova, već diskretan, da bude prirodan deo govora, i s pomalo jezivom intonacijom

Džon Hilkout, filmski reditelj, Australijanac

Momak, **Metju Sims**, ni po čemu značajan lik željan pažnje

Džim Sklavunos, Bad Seed, bubnjar, bradati, elegantni div, prezauzeti multiinstrumentalista

Mark E. Smit, on JESTE grupa The Fall (sa simfonijskim orkestrom ili s vašom babom na bongosima – the Fall, uvek) Napomena: njegov mančesterski akcenat nema pandan u srpskom – nek ponekad guta slogove ili skraćuje reči po slobodnom nahodanju, kao čovek kojem je alkohol nagrizao jezik

Šejn MekGauan, irski pesnik *par excellence*, Napomena: njegov irski akcenat ne treba podvlačiti – tu i tamo neka ubaci irsko kotrljajuće „r“ i dovoljno je, čisto malo kolorita plus poprilična doza alkoholiziranosti koja je, uprkos svemu, lucidna

Novinarka, Melburn Vikli

Novinari časopisa NMI:

Novinar 1, Džejms Braun

Novinar 2, Šon O’Hejgen

Novinarka

Policajci, komada dva

PJ Harvey, umetnica

Novinarka, SAD, 2011 g.

Viviana Carneiro, modna dizajnerka iz Sao Paola, Brazil, Kejvova muza Napomena: ona se bori s jezikom, ima blagi portugalski akcenat, izgovor joj je ponekad problem

Momci 1 i 2, Devojka, publika s književne večeri

Novinarka, više obožavateljka nego novinarka iz SAD

Tu su i : plesači, i gutač vatre i mnogi drugi koje, u suštini, igraju jedni te isti glumci kojih, u suštini, nema više od sedam

1.

1981. godina, policijska stanica, negde u Australiji. Monotono rotiranje ventilatora. Na stolicama ispred inspektora sede MIK HARVI i TREJSI PJU. Pju i Harvi su umorni, znojavi. Pju nosi veliki kaubojski šešir. Za stolom sedi policajac, znoji se, briše lice maramicom i vitla rolnom filma od osam milimetra. Levo od njih su vrata kancelarije.

INSPEKTOR: Dobro, momci, šta je ovo? Reci mi ti... Harvi.

MIK: Spot.

PJU: Ili klip.

MIK: Ili ekspresionistički muzički trip.

INSPEKTOR: Aha! Kakav vam je to eks... šta god, muzički trip ako se film zove „Nick The Stripper“. Vi ste, deco, valjali pornografiju.

MIK: Mi nismo pornografi, mi smo muzičari.

INSPEKTOR: Da, muzičari. Koji valjaju pornografiju.

MIK: Kažem vam, nije pornografija.

PJU: Mi smo iz benda „Birthday Party“. Ja sam basista.

MIK: A ja sam gitarista i ponekad klavijaturista.

INSPEKTOR: A, sad mi je jasno. Kad neko ima Birthday Party on naruči Nicka The Strippera.

MIK: *Nick The Stripper* je umetnički film.

INSPEKTOR: Aha. Umetnički. Strani. Čekaj! Nemojte mi reći, francuski. Ne, danski, naučno-popularni. Pa ti Harvi nisi normalan! (Viče) Džonzi, Džonzi, jesi li doneo jebeni projektor?

DŽONZI (off): Jesam, gospodine inspektore. Evo, sad ga montiram.

INSPEKTOR: Vas dvojica da se niste makli. Dolazim za dvaes sekundi. Ako pokušate da bežite pucaću vam u guzice. Jasno?

MIK I PJU: Jasno!

Inspektor izlazi iz sobe. Pju počne da se cereka. Mik za njim.

MIK: Kad provali o čemu se radi... Jedva čekam da ovo ispričam Niku.

PJU: Pornić, ne mogu da verujem.

MIK: Pazi, ne mogu da ga krivim. Naslov je sugestivan.

PJU: A i šta smo posle radili u žbunju s onim devojkama koje su došle na snimanje. Hehehe!

MIK: Nadam se da to neko nije snimio.

PJU: Valjda nije. Ali, i da jeste, nije ni to ono najgore.

MIK: Kako to misliš?

PJU: Pa, kad nas je patrola zaustavila, prvo što im je privuklo pažnju bile su rolne s filmom.

MIK: Da, i?

PJU: Dobro da nisu tražili ispod sedišta.

MIK: Misliš...

Mik da znak rukom kao da duva džoint.

PJU: Baš tako.

U kancelariju ulazi inspektor. Smeje se.

INSPEKTOR: Ajde, ustanite. Kupite se odavde. Slobodni ste.

MIK: Dopao vam se film?

INSPEKTOR: Sve je bilo dobro dok se nije pojavio onaj lik u pelenama i počeo da se dere u mikrofon.

Mik i Pju ustaju

INSPEKTOR: Nego, momci, vi ste prilično udarena ekipa, znate li to? Mislim, u tom spotu delujete kao da ste na drogama.

PJU: Ne, ne. Ne bi mi, gospodine inspektore.

MIK: Možda par piva. Vruće je ovih dana.

INSPEKTOR: Vruće, vruće. Kao da je nekad u Australiji hladno?! A da ja vas malo pretresem, a?

Pauza

INSPEKTOR. Šalim se, šalim se. Ajde, palite! Nick The Stripper! Moš' misliti!

Momci krenu prema vratima kad, samo s povezom oko struka, i slovima HELL ispisanim preko grudi, u kancelariju uđe NIK KEJV. Početni taktovi pesme „Nick The Stripper“, Harvey, Pju, Inspektor i Kejv počinju da igraju kao sumanuti. U kancelariju hrupe avetinjski našminkani tipovi, devojke u iscepanim haljima s ludačkim izrazom lica, gitariste s cigaretama koje m dogorevaju između zuba, gutač vatre. Nick stoji usred tog kruga tela koji igra oko njega i klanja mu se kao da je on njihov novi Mesija. Muzika prestane. Mrak. Jako svetlo pada na Nika. Tema „God Is In The House“, off.

NIK: Nik Kejv, Sent Nik, Mesija, Antihrist, propovednik sekte poludelih u australijskom bušu, rok legenda, fin dečko, alkoholičar, intelektualac, psovač, ovisnik, pisac, muzičar. Možete da mi prikačite šta god hoćete ali to ne može da me definiše. Možete i da mi tvitujete koliko god hoćete. Jednom sam pokušao da četujem s fanovima petnaest minuta. Teško sranje. Ja nisam ništa od onog što vi mislite da jesam. Svakog dana sedim u svojoj radnoj sobi od devet do pet. Kao u kancelariji. Nemam ni neku spektakularnu priču o detinjstvu. Rođen sam u Varaknabilu, odrastao u Varangati, država Viktorija. Bio sam skoro pa običan klinac. Dok su drugima čitali Ivicu i Maricu pred spavanje meni su čitali Šekspira. I bio sam jedan od petoro ljudi u mom gradu koji su slušali Leonarda Koena. A, da, išao sam i u crkvu. Pokušavao sam, ne mogu da kažem da nisam. Ali, tamo nisam

osetio prisustvo Boga. I onda sam prestao. Ili sam možda prestao da idem jer mi je dosadilo da svake nedelje slušam sranja. A to, možda, ne isključuje mogućnost da Bog zaista postoji. Ja ne znam. Vi recite.

Nik pogleda naviše.

NIK:“ Halleluyah!
God is in the house,
God is in the house,
I wish he would come out,
God is in the house!“

Mrak.

2.

Goth Club Batcave, London, 1982. Off: „Bela Lugosi Is Dead“, Bauhaus. Za stolom, oduzeti od alkohola, sede Harvi i Pju. Ispijaju pivo i pivo ispija njih. Levo od njih su vrata vecea.

MIK HARVI: Nego...

PJU: Da?

MIK : To.

Pauza.

PJU: Dobro si im rekao na teveu.

MIK : Šta to?

PJU: Kad su te pitali, znaš, šta imate da kažete o Birthday Party. A ti si rekao: Ništa.

Pju se smeje za sebe. Harvi ga prvo posmatra uvređeno a potom i on prsne u smeh. Pju se strese i padne na pod. Ima epileptični napad. Mik ga, s teškom mukom, okreće na stranu. Pju se trese neko vreme a zatim m use telo smiri. Mik mu pomaže da ustane.

MIK: Mislim da bi sad trebalo da idemo kući.

PJU: Mislim da bi sad trebalo da zavežeš. Ja sam okej. Manji napad, ništa strašno.

MIK: Ali, ako budeš pio...

PJU: Kad mi bude trebao savet pitaću doktora Spoka.

Pju seda i poteže pivo. Mik seda na svoju stranu stola. Iz vecea izlazi Nik. Nosi crne pantalone, belu majicu s natpisom: "JESUS". Kosa mu je nakostrešena, lice bledo kao u aveti. Pijan je i s teškom mukom seda za svoje mesto za stolom. Pije. Pokušava da zapali cigaretu. Uspe u četvrtom pokušaju. Zakašlje se.

NIK: Zapalio sam... filter...

Mik se strese, masira lice. Othukne. Deluje za nijansu treznije od ove dvojice.

MIK: Ne možemo više ovako, Nik. Raspadamo se.

NIK: Čekaj, ne mogu ovako da razgovaram. Čaša mi je prazna...

MIK: Nik, ja...

NIK: Čekaj, čekaj.

Nik počinje da lupka šakama po stolu.

NIK: „Brother, my cup is empty...

And.... (lupka, razmišlja. Pju mu se pridružuje u lupkanju)

I haven't got a penny...

For to buy no more whiskey

I have to go home“

Mik, imaš li olovku, papir? Ne? Trejsi?

PJU: Ne.

NIK: Jebiga, gde sad da zapišem ovo? Moraću da maznem rolnu iz vecea.

Nik pevuši pesmu za sebe

MIK: Nik, čoveče, raspadamo se.

NIK: Raspadamo se? Ja se ne raspadam. Ja sam kost i koža. Nema šta da se raspadne.

MIK: Daj, molim te! Ječiš i trešeš se na svakoj probi.

NIK: Ne brini za mene. Ja sam kapetan svog bola. U, ovo je dobro. Olovka, jel' neko u ovom klubu ima posranu olovku?!

MIK: Zar ne brineš šta će ti reći Anita?

NIK: Anita je anđeo a ti da je više nisi spomenuo inače ću naći onu jebenu olovku i zabiti ti je u srce. Razumeš?

Pauza. Pju se nervozno nasmeje.

MIK: Okej, izvini. Čoveče, došli smo u London zbog nečeg? Sećaš se? Sećaš se zbog čega smo došli u London?

PJU: Evo ga ponovo! Samozvani menadžer glavom i bradom!

NIK: Ne, jebote, ne sećam se. Prosvetli me.

MIK: Da napravimo nešto naše, da postanemo veliki. Australija je bila premala za nas. A mi, šta mi radimo? Droga-alkohol-droga-alkohol.

NIK: Plašiš se da izgoriš?

MIK: Plašim se da ćemo izgorjeti a pre toga nećemo napraviti ništa značajno.

NIK: Hoćeš da kažeš da su pesme koje pravim sranje? Ili misliš samo na svoje pesme?

MIK: Ne, ne mislim ni na koga. Mi smo previše kvalitetni za ovo.

NIK: Ne vidim u čemu je problem?

PJU: Da, u čemu je jebeni problem, Mik?

MIK: Jel' se sećate šta smo radili pre petnaest minuta?

Nik i Pju ga gledaju belo.

MIK: Bili smo kod one stare krtije na čošku. Uzeli krpu s đubrišta, zapalili je i ćušnuli u rezervoar.

NIK: Pa, u čemu je problem?

PJU: Da, krpa nije htela da se zapali.

MIK: Pa, upravo vam o tome pričam. Kome normalnom bi tako nešto palo na pamet?

PJU: Mik, i ti si hteo da digneš to čudo u vazduhu.

MIK: O tome ti i pričam. Hajde, Nik, sviramo zajedno koliko? Deset godina. Prošli smo sve gluposti zajedno: školske svirke,

NIK: A, da, The Boys Nextdoor. Najgori bend države Viktorija. Za momke!

Nazdravi

MIK: Obrade Roxi Mjuzika, Lu Rida, Dejvida Bouvija.

NIK: O, Bože!

MIK: Gurali smo se u Australiji zajedno...

PJU: ... patili u Engleskoj zajedno, Pardon, patimo i sad - prezent.

MIK: Bitno je da smo tu i da sad ne smemo da zajebe. Ukoliko ne želiš nazad u Varangatu.

NIK: Da, da. Ima nešto u tome što govoriš. A onaj auto nije eksplodirao?

MIK: Ne.

NIK: Dobro.

Pauza. Otpijaju svi. Nik pali novu cigaretu. Piju. Eksplozija, off. Vriska, off. Pju, Mik i Nik se ne miču s mesta.

NIK: Šta bi ovo?

MIK: Nemam pojma.

GLAS(off): Ljudi, neko je digao kola u vazduh!

GLAS 2 (off): Ponovo jebena IRA!

Mrak.

3.

Tema: Dead Song, Birthday Party. Svetlo. London, 1983 godina. Stan Anite Lejn i Nika Kejva. Dnevna soba je u totalnom raspadu – na sve strane su razbacane knjige, ploče, košulje, pepeljare pune pikavaca. Desno je gramofon. Pored gramofona je velika kesa za

đubre, prepuna hartije. Levo su izlazna vrata. Na podu sedi Nik. Pored njega je flaša viskija. Tupo zuri pred sebe, cigareta mu dogoreva među prstima. Anita ulazi u sobu.

ANITA: Nik, taksi dolazi za pet minuta.

NIK: Aha.

ANITA: Ja, moram da idem.

NIK: To si mi već objasnila.

ANITA: Uništavaš sebe.

NIK: Do juče si se i ti uništavala.

ANITA: I, šta, sad ti je žao što nisam nastavila s tim?

NIK: Radi šta god hoćeš.

Nik jekne. Anita mu pritrči i uzme njegovu šaku u svoju.

NIK: Nije to ništa. Mala opekotina.

ANITA: Hajde, ne izigravaj muškarčinu. Daj da vidim.

NIK: Nije bitno. Imaš još minut.

ANITA: Možda minut. Možda duže.

Nik potegne viski.

NIK: A to zavisi od čega?

ANITA: Od tebe.

NIK: Ne, ne želim da se „čistim“ a znaš zašto? Zato što nikad nisam osećao da sam prljav.

ANITA: Nik, prošle su tri godine. Stvari koje si dosad uzeo bi mnoge ubile i ja znam da nisi toliko snažan i znam da ne želim da budem tu kad se to dogodi.

NIK: Šta? Kad crknem? Ne brini nećeš tu biti. Taksi ti stiže za trideset sekundi.

ANITA: Nemoj samo da mi pretiš samoubistvom.

NIK: Ne, ne pretim ti. A sad lepo idi. Sve će biti sjajno. Ja ću se snaći. Imam planove.

ANITA: Koje planove? Da se ubiješ drogom i alkoholom?

NIK: Ne, velike planove. Vratću se u Australiju, napraviću nov bend i zvaćemo se Nick Cave and The Bad Seeds i bićemo prokleta najbolji.

ANITA: Sad izmišljaš. Bad Seeds... Kao ona knjiga Vilijema Marča. To ti je sad palo na pamet.

NIK: Ne, nije. Zvao sam Mika i Trejsija i složili su se.

ANITA: Čekaj, pa Mik je napustio bend.

NIK: Zato što je prvi ukapirao da to tako ne može da funkcioniše. Ne sa Roulandom Hauardom. Nas dvojica imamo potpuno različit stil i Mik je to shvatio. Ali, sad kad Rouland nije tu...

ANITA: Izmišljaš!

NIK: Ne, ne izmišljam. U stvari, posle možda odemo u Nemačku, u Berlin. Tamo ima jedan sumanut bend Ajšturcende noj... tako nekako. Vodi ih momak koji se zove Bliksa nekako. Oni imaju to ludilo koje mi treba. Industrijsko, mračno, gotičko. Bušilice, metalne ploče, teške, masivne distorzirane gitare. Videćeš kad odemo. Mi ćemo...

ANITA: Ko to mi ?

NIK: Pa, mi. Ti i ja.

ANITA: Ne. Nećemo, rekla sam ti.

Nik je zgrabi i povuče prema sebi.

NIK: Video sam ga.

ANITA: Koga?

NIK: Nikolasa. Mog imenjaka. Ne vidim stvarno šta vidiš u njemu. Em je novinar em ima oči kao insekt.

ANITA: Ne, ne izgleda. Već sam ti rekla.

NIK: Zajebi buljavo piskaralo i ostani sa mnom.

ANITA: Onda ti zaboravi sve devojke s kojima si bio.

NIK: Anita...

ANITA: Misliš da ne znam? Nisi se preterano trudio da sakriješ.

NIK: Okej, kriv sam. To je gotovo. Stvarno gotovo.

Pauza.

ANITA: Znaš da to ne ide tako, Nik. Pričali smo o tome.

NIK: Pričali smo ali ovo je sad. Ako ostaneš...

ANITA: Nik, već sam „ostajala“.

NIK: Ti si moja muza. Moj anđeo.

ANITA: Nik, ja stvarno ne mogu...

NIK: Ne verujem da anđeli postoje ali kad te pogledam zapitam se da li je to istina.

Pauza

ANITA: Kasno si postao slatkorečiv.

NIK: Nisam morao da budem. Znala si da te volim.

ANITA: Da.

Nik pokušava da je poljubi ali se ona izmakne, ustane i krene prema vratima.

NIK: Šta je, nisi raspoložena za malo oproštajne jebačine?

Anita se okrene prema njemu

ANITA: Želim ti svako dobro, Nik.

Anita odlazi. Nik gleda pred sebe par sekundi a zatim uzme ploču s poda, spusti je na gramofon i spusti iglu. Duet: Anita Lane i Nick Cave: „I Love You Nor Do I“. Nik šutne gramofon i muzika, uz jezivu škripu igle po vinilu, prestane. Nik potegne još malo a zatim se skljoka na pod. Prvi taktovi, bubnjanje, teško, industrijsko, bas gitara, distorzirana gitara – „From Her To Eternity“. Nik ih prati dubokim mumljanjem, zatim se polako podiže, počinje da peva, pokreti su mu sve manijakalniji:

NIK: „From her to eternity,
From her to eternity!“

Padne na pod. Mrak

4.

Ista scena. Tema: „Alabama song“, Kurt Weil, Berlin, 1985.godina. Na podu spava Nik. Dolazi Bliksa Bargeld. Izgleda kao Drakula u poslovnom odelu. Nosi gitaru sa sobom. Odloži gitaru i pride Niku. Prodrma ga .

BLIKSA: Hej, Nik, aufšten, herr Kejv!

NIK(mamurno): Odjebenzi bite, her Bliksa Bargeld!

BLIKSA: Hajde, ne budi tako nadržkan. Evo, osveži se.

Bliksa tutne paklu cigareta Niku pod nos. Nik izvuče jednu i zapali je. Bliksa razgleda oko sebe

BLIKSA: Trebalo bi da raspremiš malo.

NIK: Vi Švabe gde god dođete odmah zavodite red.

BLIKSA: Ne, ne, ja volim tvoj kreativni kaos. Pristaje ti, Nik.

NIK: A šta ćeš ti ovde?

BLIKSA: Pa, ti si mi rekao da dođem.

NIK: Jesam? Jebote, ne sećam se.

Bliksa uzima kesu za đubre i krene da je baci.

NIK: Ej, gde si pošao s tim?

BLIKSA: Na ulicu. Do kontejnera.

NIK: Jesi li normalan? Tu mi je sav rad!

Nik zgrabi kesu od Blikse.

BLIKSA: Tu držiš svoje pesme?

NIK: A gde bih drugde? Jel' ti vidiš neke ormane ovde? Stolove, fioke?

BLIKSA: Ne, ne bih rekao.

Nik seda na pod isitresa sadržaj kese. Ispada gomila papira i , paf, posred papira – pištolj. Nik pretura po papirima.

NIK: Tu je negde onaj tekst, ono što smo trebali da radimo, čekaj,...Tu je negde.

BLIKSA: Nik, šta će tebi pištolj?

NIK: A, to.

Nik uzme pištolj i baci ga ležerno negde sa strane. Nastavlja da pretura po papirima

NIK: Nije moj. Zaboravio ga neki tip koji je ovde živeo pre mene. Sakrio ga je u kupatilu, u kesi ispod lavaboa.

BLIKSA: Što držiš taj pištolj u kesi za đubre?

NIK: Gde drugde da ga držim?

Bliksa razgleda papire. Izvlači jedno veliko srolano parče hartije. Na njemu je Nikov autoportret.

BLIKSA: Odlična slika. Pravi ekspresionizam.

NIK: Mhm. Mada ja više volim stare majstore. Ekl Greko, Brojgel...

BLIKSA: Boš?

NIK: Da. Mada, i De Kiriko ima zanimljiva platna.

BLIKSA: Ko je ovo naslikao?

NIK: Ja. Kad sam bio klinac išao sam u umetnički koledž. Pola dana sam provodio u pabu s kojekakvim čudacima, propalim nadama i gejevima a drugu polovinu u ateljeu, slikajući mrtav pijan. A, evo ga.

Tutne Bliksi pesmu u ruke. Bliksa čita.

BLIKSA: Čekaj, ovo ima bluz formu.

NIK: Pa?

To je različito od onoga što smo radili na From Her To Eternity.

NIK: Pa? Ovo jeste bluz ali ovo je naš bluz, kapiraš? Ono što radi Džon Li Huker, ono što je radio Blajnd Lemon Džeferson. I to je naš rokenrol – Elvis, Džoni Keš, Bob Dilan.

Ali u našem maniru, potpuno našem.

BLIKSA: Teško, minimalističko, animalističko, depresivno.

NIK: Baš tako. Vraćamo priču na početak, kapiraš? Ako želimo da je promenimo moramo da se vratimo tamo gde je priča krenula. U deltu Misisipija.

BLIKSA: Hmm, zanimljivo. Bluz pesme, to, to si ti. To su tvoje teme. Tu je uvek đavo, tu je uvek Bog. I ljudi koji su s dna. Robert Džonson je na raskršću prodao dušu đavolu za muzički talenat. Čekaj imam jedan rif, zvučao mi je previše bluzerski pa...

Bliksa ustaje uzima gitaru i počinje da svira rif iz „Black Crow King“. Nik peva

NIK:

“Mmmmm, I am a Black Crow King

Mmmmmmm

Bliksa mu se priključuje, peva bekvokale

NIK I BLIKSA:

“I am the Black Crow King

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Keeper od the noding corn

Bam! Bam! Bam!”

NIK: E, nije loše. Bliksa, jel’ to tebi pukao glas?

BLIKSA: Ne, zašto?

NIK: U odnosu na tebe zvučim kao hor bečkih dečaka na helijumu.

Smeju se.

BLIKSA: Hvala na komplimentu. Kako idu dalje reči?

NIK: „And the storm is rolling

And the storm is rolling

All down on me“

Mrak.

5.

Zvona odjekuju u mraku, off. Tema – „Loverman“, off. Pali se avetinjsko svetlo. Nik je na praznoj sceni, god do pojasa. Trlja unutrašnju stranu leve ruke. Oči su mu paranoične, izgubljene. Pokušava da ustane ali ne može. Kreće se četvoronoške po sceni, kao preplašena zver. Na scenu dolaze tri muške prilike u crnim odelima. Na glavama nose marame koje potpuno pokrivaju njihova lica. Idu sporo, jedan za drugim. Nik ih gleda ali od panike ne može ništa da kaže ili da se pokrene. Uzimaju ga u sovje ruke, podižu i nose kao da je mrtvac. On se slabašno otima. Spuštaju ga na drugom kraju sobe. Prilike stoje u stavu mirni, kao vojnici koji imaju koplja u rukama. Središnja prilika prilazi Niku, razmiče mu ruke, „vezuje“ ih i, virtuelno, zabija čekićem eksere u ruke i noge. Tupi udarci, Nik vrišti od bola. Druge dve prilike deluju kao da čuvaju stražu i ne pomeraju se. Mučiteljska prilika skida maramu. To je Trejsi Pju.

PJU: Đavo čeka pred tvojim vratima.

NIK: Koliko još ima?

PJU: I on je pokvaren i gadan i hladan i nemilosrdan.

Nik: Koliko još ima?

PJU: I on gamiže po zidovima i urla od bola. I on te želi i traži i želi te još.

PRILIKA S LEVE STRANE: Koliko još dugo?

Prilika s leve strane skine maramu - to je Blikša.

BLIKŠA: Koliko još ima?

Blikša vrišti. Nik urla od straha. Prilika s desne strane skine maramu. To je Mik Harvi. I on počinje da urla. Odjednom svi utihnu. Čuje se samo udaranje zvona u daljini, off. Škripa točkova, off.

NIK: Oče, oče!

Pju spušta desnu šaku na potiljak i masira ga a zatim je visoko podigne. Njegova desna šaka je krvava.

NIK: Trejsi, ti...

TREJSI: Dobio sam epi-napad u kupatilu, Nik. Udario sam potiljkom u ivicu kade. Brza smrt. Smrt nije kraj ali si veoma usamljen. Ali, dobra vest je....

Trejsi se sagne prema Niku i krene šakom prema njegovom licu.

TREJSI: ...da ćeš mi uskoro praviti društvo. Vodim te sa sobom!

NIK: Neee!

Mrak

6.

1987 godina, turneja, negde u svetu. Huk publike, off. Bekstejdž. Gitare, par flaša piva na podu. Izbezumljenog Nika za ruku drži Mik Harvi.

NIK: Gde sam Mik!? Jebote, gde sam!?

MIK: U bekstejdžu, Nik.

NIK: Jel' se završio koncert?

MIK: Ne, treba da sviramo.

NIK: Trejsi je mrtav, Mik!

MIK: Umro je pre godinu dana.

NIK: Ja... Šta mi se dogodilo?

MIK: Rekao si da si umoran a onda si se strovalio na pod da odspavaš.

NIK: Zašto bih uradio tako nešto? Što me niste budili?

MIK: Mislili smo da je to okej za tebe. Da se malo odmoriš. Hoćemo li sad ?

NIK: Šta?

MIK: Na koncert.

NIK: Naravno da jebeno hoćemo. Pomogni mi da ustanem.

Mik mu pomaže. Nik ustaje uz težak uzdah. Mik uzima gitaru

MIK: Okej. Hajdemo. Momci su već spremni.

NIK: Ja ne želim da umrem, Mik.

MIK: Nećeš.

NIK: Ne, mislim da me ne kapiraš. Ja STVARNO ne želim da umrem.

MIK: Nećeš, Nik. Čuješ ih? Ti si živ, življi nego svi oni zajedno. Hajdemo.

Mik i Nik odlaze sa scene. Mrak. Aplauz, tapšanje publike, off.

BLIXA (off): Achtung, achtung!

Tema: „St. Huck“, off. Mrak

7.

Australija, 1988, zatvor u srcu pustinje u Južnoj Australiji. Levi deo scene je osvetljen i čist. Desni deo scene je u mraku. Lupanje teških, čeličnih vrata. Dva zatvorska čuvara dovode Nika Kejva. Drže ga ispod miške. Nosi narandžastu robijašku uniformu, bled i lud.

KEJV(podsmešljivo, polupevajući): Sad ste najebali.

Krene prema publici. Policajci ga jedva obuzdavaju.

Kejv: Vidim jebenog crnju u kavezu! Ej, crnjo, crnjo, crnjo!

GLAS (off): Ubiću tog belčugu!

Čuvari ga stežu jače, pribijaju uz zid. Nik okrene glavu prema publici.

NIK: Šta me gledaš, žabaru jedan?

GLAS (Off): Nisam žabar, ja sam Jugosloven!

NIK: Baš me zabole! Za mene si žabar! A ti, da ti iza, šta ga ti braniš, pizdo? Pederu!

Govno! Siso!

Policajci ga obaraju na zemlju i stavljaju mu lisice.

REDITELJ- DŽON HILKOUT(iz publike): Iiiii,rez!

Reditelj dolazi iz publike i rukuje se s Nikom i policajcima.

HILKOUT: Odlično! Ljudi, ovo je poslednja klapa. Ghosts Of The Civil Dead, finito!

Aplauz, off.

HILKOUT: Hajdemo da zalijemo ovo!

Pali se svetlo na desnoj strani scene – otkriva sto s pićem i grickalicama. Reditelju, Niku i policajcima koji sipaju pića i kucaju se pridružuju Novinarka i Momak. Momak nervozno sipa pivo u svoju čašu i posmatra Nika. Novinarka prilazi Niku.

NOVINARKA: Gospodine Kejv, imate li vremena za kratki intervju? Par pitanja za Melburn Vikli.

KEJV: Da, ovaj naravno. Možemo tamo?

Stanu tamo gde je pokazao, levo od stola. Novinarka vadi diktafon iz torbice.

NOVINARKA: Vi ste, kako shvatam, ne samo glumac u ovom filmu već i scenarista?

KEJV: Ovaaj, da. Napisao sam scenario ali nisam bio sam. Tu su bili Džon, reditelj i još tri momka.

NOVINARKA: Možete li ukratko da nam opišete o čemu se radi u filmu?

KEJV: Ovo je priča o represivnom sistemu koji uništava robijaše tako što robijašima otima ono malo što imaju. Tako će, navodno, da suzbiju učestale zatvorske pobune.

Naravno, proces je suprotan tome – takve mere koštaju mnogo i robijaše i njihove čuvare.

NOVINARKA: I radili ste muziku za film?

KEJV: Da, Bliksa Bargeld, Mik Harvi i ja.

NOVINARKA: Zar nije malo neobično da rok zvezda radi sve to?

KEJV: Pa, nije. Ni najmanje.

NOVINARKA: Delujete mi potpuno drugačije nego na sceni. Privatno ste, čini mi se, veoma mirni i učtivi. Čak i pomalo stidljivi.

KEJV: I to vas čudi?

NOVINARKA: Iskreno – da.

Prilazi im Momak. U ruci mu je čaša s pivom.

MOMAK: Ej, drogošu!

KEJV (paljivo): Nemoj tako s gospodom.

MOMAK: Znaš ti dobro kome se obraćam, previsoki, mršavi, bolesni, paranoični džanki drkadžijo! Ti reklamiraš droge, to ti radiš. Oćeš da se svi navučemo i pocrkamo! To oćeš?

KEJV: Slušaj, dečko, pod jedan: verovatno ti je trebalo sto godina da naučiš par psovki i uspeo si- čestitam! Pod dva: šta ja radim sa sobom je moja lična stvar, okej?

MOMAK: Onda je i ovo lična stvar.

Momak polije Nika Kejva pivom. Nik jurne na njega i udari ga pesnicom posred lica.

MOMAK: Zaklaću te zubima!

Momak skoči na Nika. Gušaju se. Pritrčavaju reditelj i „policajci“ i razdvajaju ih s teškom mukom.

NOVINARKA (govori u diktafon): Podsetnik: Kejvova pesnica je rasekla gornju usnu nepoznatog napadača...

Momak (rvući se s ekipom filma): Metju Sims, zovem se Metju Sims i živim u Kuber Pediju. Imam 26 godina i studiram geologiju. Moja majka se zove Pem a otac je Patrik... Jeste li zapisali? Imam i dva brata, Edvarda i Rajlenda... Ste zapisali?

Mrak.

8.

1989. godina, London, Gothic pub. *Za stolom, levom uglu, sedi Mark E. Smith.*

Intoksiran je i pije džin i tonik. Puši kao Turčin. Pred stolom sede novinarka i dva novinara. Na središnjem delu scene je bizarna srebrnasta zavesa.

MARK: I, koliko ćemo još da čekamo?

NOVINARKA: Gospodu MekGauana i Kejva.

MARK: Znam koga čekamo. Pitao samo KOLIKO, ako vi novinari razumete prokleta pitanja.

NOVINARKA: To vam ne mogu reći, gospodine Smit.

MARK: O, baš divno.

Dolazi Šejn Mek Gauan. Intoksiran je i survava se na stolicu do Smita.

MARK: Jedan manje. Ćao Šejn.

ŠEJN : O, ćao drugar.

MARK: Vidim da si u elementu.

ŠEJN: Par ekstazija i litar viskija. Khehehehe!

Šejnov smeh je krkljav, kao da mu je nešto zapalo u grlu. Pali cigaretu. Vadi papire iz džepa sakoa i počne nešto da zapisuje. Stane. Zabulji se u novinara.

ŠEJN: Pivo, dećko, donesi pivo.

MARK: To je novinar. Taj ti neće doneti prokleta pivo.

NOVINAR 1: Neka, nema problema.

Novinar 1 ustaje i odlazi.

ŠEJN: Ginis!

MARK: Baš sam iznenađen.

ŠEJN: S ćim?

MARK: Šta bi drugo Irac narućio nego Ginis?

Šejn slegne ramenima i nastavi s pisanjem.

SMIT: Oj, koliko ćemo još ćekati?

NOVINARKA: Ne znam, gospodine Smit.

Dolazi Kejv. U odelu je, elegantan, smiren. Brzo se rukuje sa svima i seda do Šejna koji pakuje svoje pisanije u džep. Dolazi Novinar 1 s kriglom Ginisa koju stavlja ispred MekGauana.

NOVINARKA: Gospodine Kejv, hoćete li i vi da popijete nešto?

KEJV: Ništa. Ovaj, ćaj, hvala.

SMIT: Ćaj i jeste ništa.

ŠEJN: Što ne piješ? Da nisi bolestan?

KEJV: Ne, samo sam „čist“.

ŠEJN: Ne smeš to da mi radiš, čoveče. Ne sad!

KEJV: Molim?

ŠEJN: Čoveče, ja te pratim od početaka, kapiraš? I sviđa mi se taj pakao u tvojoj muzici, kao da u sebi imaš irsko katoličko ludilo. Znaš na šta mislim. I eto , prvi put te vidim, trudim se da iskapiram kako čovek piše te genijalne stihove... Mislim, nećeš valjda sad da prestaneš kad ti droge rade inspiraciju?

Kejv je zbunjen. Smit se smeje. Novinarica ustaje i daje znak novinarima i učesnicima da se smire.

NOVINARKA: Dobrodošli na prvi samit časopisa NME (En-em-i), niz razgovora rok zvezda o tematici koja ne mora biti nužno vezana za muziku. S nama su: gospodin Mark I. Smit iz grupe The Fall...

MARK: Ja jesam The Fall. Da u bendu sviramo samo ja i vaša baba na bongosima mi bi se i dalje zvali The Fall.

Smeš novinara.

ŠEJN: Čuo sam da ako odeš u Mančester u roku od pet minuta ćeš se na ulici sudariti s nekim ko je svirao u The Fall. Koliko si ih do sada otpustio? Pedeset, šezdeset?

MARK (ponosno): Mnogo više.

NOVINARKA: Gospodin Šejn Mek Gauan iz grupe „The Pogues“.

ŠEJN (nazdravlja): Slonče va!

NOVINARKA: I gospodin Nik Kejv iz Bed Sidsa.

NOVINAR1: Prvo pitanje – da li vi doživljavate sebe kao autsajdere?

MARK: A ti si?

NOVINAR 1: Džejms Braun.

MARK: Džejms Braun nije autsajder. Mislim , onaj poznati Džejms Braun. Ti jesi. Ja sam onako. Valjda. Nik je okrenuo leđa rokenrolu na koji se pre ložio i to je dobro.

Mada, nije toliki otpadnik. A Šejn, pa, on je jedan od retkih koji vrede na irskoj sceni i samim tim neka vrsta otpadnika.

ŠEJN: Jebem ti posao na kojem toliko ljudi non - stop zuri u tebe.

MARK: Pa, što onda ne prestaneš s koncertima?

ŠEJN: Ne mogu tek tako, bez dozvole. U mom bendu je demokratija.

MARK: A, demokratija. Pa što onda oni nisu ovde?

NOVINAR 1: Gospodin Kejv?

NIK: Mislim da sva trojica težimo tome da kreiramo ono što nije komercijalno.

NOVINAR 2: Šta mislite o jednodušnoj podršci medija vašem kolegi Morisiju?

MARK: A koji si mi ti?

NOVINAR: Šon O'Hejgen.

MARK: O'Hejgen, zgodno... Slušaj, O'Hejgen, Morisi je samo još jedan Pedi. Pedi iz jugoistočnog Mančestera. Čak i Šejn ima više da kaže od Morisija.

ŠEJN: Jebote, ja ne mogu da verujem da vređaš Irce! Šta smo ti mi zgrešili?

MARK: Alster, bombe, tako te sitnice.

ŠEJN: Mislim da smo imali dovoljno gadnu istoriju i bez tvojih trabunjanja!

NIK: Vi novinari podstičete Marka da ovako priča.

MARK: Naravno. Novinari vole dobru svađu. To podiže rejting, a?

Mark namigne novinarima i ustane od stola.

MARK: Ja sam gotov za danas.

Krene napolje. Novinari juru za njim.

NOVINARKA: Gospodine Smit, čekajte, intervju još nije gotov!

Šejn sabije pivo do kraja, u jednom cugu.

ŠEJN: Nego, Nik, ovaj intervju je ispao teško sranje.

NIK: Ne bi postao zanimljiviji ni da nas je Mark sve pobio.

Šejn se cereka.

ŠEJN: E, znaš, imam jednu viziju. Uzmi tu stolicu.

NIK: Tu?

ŠEJN: Tu a ja ću uzeti ovu drugu. Tako. A sad ih stavimo ispred ove zavese.

Urade tako.

NIK: Mogu li da vidim ono što si pisao?

ŠEJN: A, naravno.

Nik uzima papir od Šejna.

NIK (čita): „Kad je leto u Sijamu

I Mesec je pun duga...“

Ovo je, briljantno čoveče!

ŠEJN: Znaš, drago mi je da to čujem od tebe. Kapriam da smo nekako srodni. Tvoje pesme i moje pesme su, pa, uglavnom morbidne. U stvari, moje vesele su morbidno vesele što je još morbidnije.

Nik nakratko prestane s čitanjem.

NIK: I?

ŠEJN: A meni bi bio trip da ti i ja snimimo duet. I da pevamo neku totalno optimističnu pesmicu. I to ovako, ispred neke kičaste, jebene zavese.

NIK: Kao propali jebači iz Las Vegasa.

Nik mu vraća hartiju.

NIK: Ovo je predivno. Kad si počeo da pišeš ovo?

ŠEJN: Maločas, u taksiju. Što?

NIK: Biće velik hit. A znaš li šta me posebno fascinira? Pišeš brzo, jasno, jednu jedinu reč nisi ispravio. Kao da je prosto isteklo iz tebe. Voleo bih da mogu da pišem kao ti.

ŠEJN: Hvala. A šta kažeš za moju ideju?

NIK: Za spot? Toliko je bolesno da mi se dopada.

Sedaju za stolice. What A Wonderful World, off.

NIK: I see trees are green, red roses too,
I watch them bloom, for me and you,

ŠEJN I NIK: And I think to myself what a wonderful world!

ŠEJN: I see skies of blue, clouds of white
Bright blessed days, dark sacred nights

ŠEJN I NIK:

And I think to myself -what a wonderful world.

Mrak.

9. Tema iz Wheeping song, off. *Na goloj sceni, samo s „topom“ koji ih osvetljava plešu Kejv i Bargeld. Ostatak scene je u mraku.*

BARGELD: Ovaj spot nam nije ispao kao što smo očekivali.

KEJV: Retko je koji ispao kako valja.

BARGELD: Kad pomislim da smo trebali da snimimo spot uz Grčkoj.

KEJV: Pa, otišli smo u Grčku.

BARGELD: A onda smo popili „Recinu“

KEJV: Jebeno mnogo „Recine“.

BARGELD: I zaboravili zašto smo došli.

NIK: Lepo sam im rekao – ja nisam čovek kojem treba poveravati novac za snimanje spotova. Sad ide refren...

BARGELD I NIK:

„This is the wheeping song
The song in which we wheep
While we rock ourselves asleep
This is the wheeping song
But I won't be wheeping long!“

Nik stane s plesanjem.

NIK: Ajde, odmakni se malo. Delujemo kao dva sredovečna gej biznismena u disku.

Bargeld se odmakne. Muzika naglo prestane.

BARGELD: U pravu si. Ge ćeš sada?

NIK: U Brazil.

BARGELD: Hahaha. Rio De Žaneiro? Ne mogu da zamislim tebe na plaži.

NIK: Da, ja bih i na plaži nosio crno odelo. Idem u Sao Paulo.

BARGELD: Šta ima u Sao Paolu?

NIK: Vrelina. Neobični ljudi. Kontrasti. Morbidne javne kuće. Linčovanja. Odredi smrti. Maloletničke bande. Pakao na Zemlji s nekim ljubaznim svetom. I nspiracija.

BARGELD: To jest muza. A ovaj put govorimo o....

NIK: Viviani.

BARGELD: A, lepa devojka iz prvog reda na koncertu u Sao Paolu, ja?

NIK: Ona nije samo devojka iz prvog reda koja je potvrdno odgovorila na moje pitanje.

BARGELD: A to je?

NIK:

DO YOU LOVE ME?! DO YOU LOOOVE ME?!

LIKE I LOVE YOU!

Akordi refrena „Do You Love Me“. Pale se crvena svetla iznad Nika i iznad Blikse a, sa strane, levo od Blikse, upali se još jedno svetlo. Pod tim svetlom je Mik Harvi. Jezivi instrumental. Nik, Harvi i Bliksa plešu pod crvenim svetlima, prave karate zahvate i neobične kružne pokrete. Krešendo. Mrak.

10.

Sao Paolo, 1992. godina. Samba i glasovi na portugalskom u daljini, off. Pali se svetlo. Nik sedi pored kolveke i ljuja dete. Nežan je i posvećen tome. Viviana dolazi s desne strane. Ona je u spavaćici. Kosa joj je razbarušena

NIK (pevuši, poznata melodija ali kao uspavanka):

„Mmmmm, papa won't leave you Luke

Papa won't leave you boy

Well road is long and road is dark

And many fall by it's side

Papa won't leave you Luke

So there an't no need to cry!“

VIVIANA: Nik...

Nik se n trgne i okrene prema njoj.

VIVIANA: To je divna uspavanka.

NIK: Da, uspavanka.

VIVIANA: Sad si je smislio?

NIK: Da. Ali, neće biti uspavanka. I momak u pesmi neće biti Luk nego, ne znam...

VIVIANA: Henri.

NIK: Recimo.

Viviana mu priđe i nežno ga poljubi.

VIVIANA: To će opet biti neka morbidna pesma.

NIK: Da, kao i uvek.

VIVIANA: Zašto?

NIK: Zato što kroz surovost dolazimo do nežnosti. Zato što se to zove katarza a do nej se može doći samo kroz ekstremne situacije.

VIVIANA: Bože, kakvo će nam biti dete kad si tako morbidan? Nadam se da će povući na mene.

Nik je zagrlj.

NIK: Ne, neće. Biće isti ja. Kupiću mu gitaru i sa tri godine će da udara po žicama kao John Lee Hooker i peva (bluzerski i bebeće): Booom, boom, moma's dead, boom, boom, papa's dead!“

VIVIANA (smeje se): Ne, neće!

Nik krene da pleše s nom, kao da igraju na balu

NIK: A sa pet će pročitati sve živo od Edgara Alana Poa.

VIVIANA: Hahah!

NIK: A sa devet... Plašim se da pomislim.

VIVIANA: Ne misliš tako?

NIK: Naravno da ne.

Plakanje bebe, off.

NIK: Sranje, razbudili smo ga. Sa će ovako celu noć. Čekaj, kako se zove ona pesma, uvek ga uspava.

VIVIANA (pevuši Luku):

Foi na cruz, foi na cruz

Onde um dia eu vi

Meu pecado castigado em Jesus

Foi ali, pela fé que meus olhos abri
E agora me alegre em sua luz

Bebino plakanje polako prestaje, off. Svetlo se gasi, polako. Mrak.

11.

1996. godina. *Nervozni koraci, dovikivanje na različitim jezicima, škljocanje fleševa na fotoaparatu, off. Tema iz „Where The Wild Roses Grow“ – instrumental, gudači, off. Na sredini prostorije, miran, sedi, na stolici, Nik Kejv. Zapalio je cigaretu. Ispred njega su Novinari 1 i 2. Oni dovikuju iz publike.*

NOVINAR 1: Da li možete da mi kažete...

NIK: Čoveče, jebeno te ne čujem. Možeš li to glasnije?

NOVINAR 1(glasnije): Da li možete da mi kažete kako je došlo do vaše saradnje s pop zvezdom Kajli Minog? Mislim, vi baš i nemate mnogo zajedničkog osim što ste oboje Australijanci.

NIK: To je bilo kao da sam tinejdžer koji trebaju da odvede devojku na sastanak ili proslavu mature. Nazvao sam je, javila se njena majka i ja sam rekao : „Dobar dan, ja sam Nik Kejv. Da li je Kajli tu?“

NOVINAR 1: Ne čini li vam se da je to neobičan potez za vas? Na albumu punom nekomercijalne muzike, „Murder Ballads“, posvećenom masovnim ubicama i ludacima, nalazi se pesma „Where The Wild Roses Grow“ koja ima komercijalnu podlogu...

NIK: Ne nema.

NOVINAR 1: Da, ima.

NIK: Zato što pevam s Kajli? To je najgluplja stvar koju sam čuo. Mislite da smo sve ove godine svirali zato da bih sad, nakon trinaest godina, napravio komercijalnu pesmu i „prodao se“?

NOVINAR 1: Ne bi bilo prvi put u rok istoriji.

NIK: Jesi li maločas rekao da je album pun morbidnih i nekomercijalnih pesama? Slušaj, s Kajli sam radio zato što sam tako želeo i trebao nam je kontrast a ja ne znam ko je tako totalno sve suprotno od mene kao Kajli. I to na dobar način.

NOVINAR 1: Ali taj spot, ta pesma, su vas prvi put doveli u žižu javnosti. Vrte se na MTV-ju i...

NIK: Neću više da pričam s tobom, „drugar“. Patetičan si i dosadan. Sledeće pitanje.

NOVINAR 2: Na ovom albumu su učestvovali i vaš kolega s kojim ste već radili duet, Šejn MekGauan. Zatim Pidžej Harvi, zanimljiva alternativna umetnica čiji rad ima dodirnih tačaka s vašim.

NIK: Da, ima.

NOVINAR 2: Moglo bi se čak reći da ste srodne duše.

NIK: Hmmm.

NOVINAR 2: Da li je istina da ste u vezi s gospođicom Harvi?

NIK: To je istina taman onoliko koliko je istina da je ona u srodstvu s Mikom Harvijem.

Smeh.

NIK: Ima li neko pametna pitanja ili ćemo samo da pričamo o trivijalnostima? Ne? Onda je to sve. Vreme je da odjebem odavde.

Nik baci cigaretu na pod i zgazi je. Mrak.

12.

Uvodna tema, „Henry Lee“, off. Studio, 1996.godina. Dve stolice. Zeleni zid iza njih. Na stolicama sede Nik Kejv i PJ Harvey, jedno nasuprot drugom. Ispred njih stane MOMAK s klapom, udari klapu i odmakne se. Dok pevaju oni nežno miluju lice jedno drugom.

PJ:

Get down, get down, little Henry Lee
And stay all night with me
You won't find a girl in this damn world
That will compare with me

PJ I NIK: And the wind did howl
and the wind did blow
La la la la laLa la la la lee
A little bird lit down on Henry Lee

Nik je privuče sebi i počnu da se strastveno ljube. Klaper im priđe i gleda ih u čudu.

MOMAK: Režija? Režija?

Mrak.

13.

2001.godina, „SSSR“. Soba sa slikama komunističkih rukovodilaca na zidovima. U centralnom delu je bivši predsednik SSSR –Černjenko. Svetla se pale i gase. Dolaze na scenu Kejv, Harvi, Bargeld i Sklavunos.

SKLAVUNOS: Kakav je ovo prostor? Ovo je bizarno.

KEJV: Džime, kad to kaže čovek kojeg karakaterišu kao „ogromnog elegantnog degenerika“ onda to ima svoju težinu.

SKLAVUNOS: Hahah! Ima, i ponosan sam na to.

BARGELD: Ovo liči na Istočni Berlin.

HARVI: Još jedan spot kojim nećemo biti zadovoljni.

BARGELD: Bar ćemo da plešemo.

KEJV. To radimo u svakom jebenom spotu.

HARVI: Da, ali ovo je jezivije nego ranije. Spominjemo ljude koje je ubio kokain.

KEJV: Ja ne znam za bolji način da im odamo počast nego da urlamo i igramo za njih.

REŽIJA (off): Jesu li svi na svojim mestima?

Kejv, Bargeld, Sklavunos i Harvi se razmiču jedan od drugog. To rade sporo, i komično. Uvek je nekom nekome previše blizu ili previše daleko.

REŽIJA (off): Jeste li spremni!

KEJV: Jesmo, jebote.

REŽIJA (off): Okej, idemo. Akcija!

Muzika-15 feet of Pure White Snow, off. Napomena: koreografija s podignutim rukama iznad glave i čudnim pokretima je kao iz istoimenog spota.

NIK: Is there anybody here

who feels this low?

Under fifteen feet of pure white snow

Raise your hands up to the sky

Raise your hands up to the sky

Raise your hands up to the sky

Is it any wonder?

Oh my Lord Oh my Lord

Oh my Lord Oh my Lord

Save yourself! Save yourself!

Save yourself! Save yourself!

Nik se slomi i padne kolenima na pod. Leže ledima na pod i ponavlja refren (deo nastupa)

NIK: Save yourself! Save yourself!

Save yourself! Save yourself!

Muzika stane. Mrak. Svetlo na Nika koji leži, zadihan, na podu.

NIK(sporo): Save yourself, save yourself, oh, myyyyyy Looooord!

Mrak.

14.

2003.godina, kuća Nika Kejva, Brajton end Houv,Engleska. *Nik sedi za stolom i crta na ogromnom papiru. Dolazi Bliksa Bargeld. Razgleda oko sebe. Klima glavom kao da mu se dopada. Nik je sav u poslu.*

NIK: Šta razgledaš? Nije da si mi prvi put na gajbi.

BLIKSA: Uvek ima nešto novo.

NIK: Aha.

BLIKSA: Mislim, kako smo došli do para da živimo u ovakvim kućama. To me je uvek fasciniralo. U jednom momentu si niko i ništa a u drugom ne znaš šta ćeš s parama.

Postaneš ozbiljan čovek, oženiš se, imaš decu.

NIK: Kao ja.

BLIKSA: Kao ja. Šta to crtaš?

Nik pomalo nervozno okrene list prema njemu. Na listu je Nik, go, samo sa parčetom tkanine oko prepona, na konju. Bliksa se zaceni od smeha.

BLIKSA: Šta je, jebote, ovo?

NIK: To je skica mog spomenika.

BLIKSA: Tvog šta?

NIK: Spomenika. Planiram da napravim spomenik, mene na konju, od zlata, visok pedeset stopa i postavim ga na gradskom trgu u mom rodnom Varaknabilu.

Bliksa uzima papir i razgleda ga.

BLIKSA: Toliko je suludo da možda i uspe. Ako nađeš pare.

NIK: Ako! Znaš, ja sam u Njujorku bančio s Džimom Džarmušem. Tad je bio još mladi reditelj koji se probijao. Mislim da je snimio samo „Stalno gluvarenje“. U to vreme sam nosio gomilu prstenja na ruci i, kad bi nam zatrebale pare za pivo, ja bih založio jedan prsten. Pravo čudo je koliko jevtinog piva može da se popije s jednim prstenom. Da sam manje pio danas bih imao dovoljno zlata za statuu.

BLIKSA: Ovo je odličan crtež!

NIK: Ja sam jako ponosan na ovu skicu. Smatram je sadržajnim, homoerotskim remek-delom.

Bliksa mu vraća skicu.

NIK: Pa, otkud ti ovde?

BLIKSA: Nik, dugo sam razmišljao i, ne znam kako da ti kažem. Ovo je za mene jako teška odluka. Nije da se lično ili umetnički ne slažem s bendom, i s tobom, znaš....

NIK: O čemu ti bulazniš?

BLIKSA: Mislim da je vreme da se koncentrišem na neke druge kreativne stvari u mom životu. Imam neke projekte koji mi se vrzmaju po glavi. Tu su i Ajšturcende nojbauten.

NIK: I sad napuštaš bend, onako, iznenada?

BLIKSA: Pa, nije iznenada. Rekao sam ti da sam dosta razmišljao o tome.

NIK: Da ali ja prvi put sad čujem.

Nik ustane od stola. Zamahne kao da će ga udariti. Zagrli ga i potapše po ramenu.

NIK: Okej, drugar, to je tvoja odluka.

Nik se okrene, sedne za sto i nastavi da senči crtež.

BLIKSA: Und, das ist alles?

NIK: Ne, nije jebeno sve. Šta očekuješ da ti kažem? Ti si praktično nezamenljiv i mnogo ćeš nam nedostajati? Jesi i nedostajao nam! Dvadeset godina smo u bendu! Od prvog dana! Kapiraš to? Ti si jedan od onih koji su ga osnovali, baneš mi u kuću i kažeš da nisi više u priči. Kako treba da se osećam?

BLIKSA: Morao sam nekako da ti to kažem. A svaka prilika je pogrešna.

NIK: To si u pravu.

Pauza

NIK: A sad, ako bi mogao...

BLIKSA: Okej, Nik. Vidimo se.

NIK: Aufiderzen, Bliksa.

Bliksa odlazi. Nik besno zgužva skicu i baci je. Mrak

15.

Salunska atmosfera: glasovi ljudi, kuckanje čaša, srkanje, dovikivanje, off. Svetlo. Na sceni

je Nik s polucilindrom na glavi, brkovima na licu i gitarom u ruci. Lupanje klape, off.

KLAPER (off): Kukavičko ubistvo Džesija Džejmsa, scena 85, prva klapa.

Reditelj (OFF): Iiiii...Akcija!

Nik svira gitaru i peva.

NIK:

Jesse James was a lad that killed many a man

He robbed the Danville train

He stole from the rich and he gave to the poor

He'd a hand, a heart, and a brain

Poor Jesse had a wife, a lady all her life
And three children, they were so brave
But that dirty little coward that shot Mr. Howard
Has laid ol' Jesse James in his grave

Pucanj iz pištolja. Kejv se okrene i pobegne.

GLAS (off): Imao je dvoje dece, ne troje.

Mrak

16.

Javno čitanje, negde. *Nik Kejv sedi za stolom i čita knjigu. U publici su MOMAK 1, MOMAK 2 i Devojka.*

NIK (čita) :“ – Jesi li okej, dušo?-pita prostitutka.

-Mislim da je kupatilo iznad nas poplavljeno- kaže Zeka.

-Tiho sada, dušice.

Devojka diže glavu i na tren gleda u zeku a on pokušava da pronađe središte njenih crnih očiju, taj izdajnički ubod igle njenih zenica, ali njegov pogled gubi odlučnost te se zamuti. Stavlja šaku na njenu glavu i dodiruje vlažni sjaj na poleđini njenog vrata.

-Tiho sada, dušice- ponavlja ona.

-Zovi me Zeka- kaže on i opaža još jednu kap vode kako podrhtava na tavanici.

-Zvaću te kako god jebeno poželiš, šećeru.

Zeka sklapa oči i pojačava pritisak na grube uzice njene kose. Oseća meku eksploziju vode na svojim prsima, kao kakav jecaj.

-Ne, zovi me Zeka- šapuće on.“

Tapšu MOMCI 1 i 2 i Devojka.

MOMAK 1: Da li vaš roman „Smrt Zeke Monroa“ može da se shvati kao neki omaž „Smrti putujućeg trgovca“?

NIK: Zeka jeste putujući trgovac koji valja kozmetiku ali je vreme u kojem živi kao i njegove erotomanske opsesije i maltene 99% karaktera nema nikakve veze s Milerovim junakom. Tako da –ne, ne mislim da ima veze s tim. Jedino ako je zabranjeno da se, posle Milera, bilo ko bavi putujućim trgovcima. Ili trgovačkim putnicima?

DEVOJKA: Gospodine Kejv, čuli smo da ste nominovani za nagradu časopisa „Literary Review“ za najgori opis seksa u romanu. Kako to komentarišete?

NIK: Bio bih razočaran da me nisu nominovali. Nisam je dobio, doduše, ali nikad ne reci nikad.

Smeh

MOMAK 2: Mi za vas uglavnom znamo kao rok zvezdu. Otkud vi među piscima?

NIK: Zato što jesam pisac. Objavio sam knjigu „King Ink“, roman „I magarica ugleda anđela“, napisao par scenarija. Evo, upravo radim na jednom novom.

DEVOJKA: Da li je istina da će se po vašem romanu snimati serija na Bi –Bi- Siju?

NIK: Da. Trebalo bi. Zeku Monroa će, NADAM SE, igrati Rej Vinston.

DEVOJKA: Rej Sex On Legs?

NIK: Ne znam. On je tip pa mi nije seksi.

MOMAK 1: Ne čini li vam se da ste i vi, nekako, s godinama, postali blaži?

NIK: E, sad si mi postavio pitanje koje me je prestravilo. Ne znam. Nisam. Valjda.

Mrak.

17.

Nikova kuća, Engleska, 2009 godina. Nik nosi brkove. Svira električnu gitaru priključenu u pojačalo. Tvrd, distorziran, bluzerski riff, pesma „Heathen Child“. Dolazi Mik Harvi.

MIK: Nik,Nik!

NIK: Šta je, deda, da utišam malo?

MIK: Ne zajebavaj čoveče, utišaj to.

NIK: Ovo je nova stvar koju ću snimiti s „Grajndermenom“. Ne dopada ti se?

Nik prestane sa sviranjem

MIK: Okej je ali nije ono što mene zanima. Takva muzika u tvojim godinama...

NIK: Šta?

MIK: Pa, kao da želiš da se vratiš u adolescenciju. A to nije ono što mene zanima.

NIK: A šta tebe zanima?

MIK: Bad Seeds.

NIK: Ovo je samo jedan projekat sa strane. Kao što je bio tvoj „Crime And Ciy Solution“ (parodira Mikov glas) „I am the aaadversaryyyy, iam your foe, I know, I know....“

MIK: Znaš na šta mislim. Sidsi. Hoću da ih ponovo čujem.

NIK: Onda preslušaj ponovo album „Dig Lazarus, Dig.“

MIK: To nisu Sidsi, Nik. To je neka čudna kombinacija svega i svačega, konceptualni album. Sećaš se koliko smo mrzeli konceptualne albume, Nik? A napravili smo takav.

NIK: Moramo da se transformišemo, da pravimo nešto novo! Ne možemo stalno da pravimo „Good Son“.

MIK: Slažem se ali, da smo to barem uradili kako valja nego su aranžmani...

Nik skine gitaru i deluje, na trenutak, kao da će da zvekne Mika s njom.

NIK: Šta fali aranžmanima?

MIK: Cela ideja. Pustio si Vorena Elisa da nam upropasti zvuk. I onog Sklavunosa.

NIK: Nisi imao nijednu ideju i nemaš pravo da se žališ.

MIK: To nije ono što smo mi. Nisu ni one turneje na kojima sviramo u ogromnim dvoranama. Mi smo bend za klubove, Nik. Tezgarimo po kojekakvim stadionima i halama. Zvuk se gubi, rastače, samo zbog toga što želimo da zaradimo više para. Osećam se, po prvi put, odvratno dok sviram naše stvari.

NIK: Pa ti onda nemoj.

MIK: I neću.

Pauza.

NIK: šta je to s vama? Svi bežite. Prvo Bliksa sad ti.

MIK: Pitaj sebe, Nik.

NIK: Šta, ja sam težak za saradnju? Ne dam vam da dišete? Jel' znaš kako se zove bend? Nick Cave AND The Bad Seeds.

MIK: Ovaj bend je već dugo vremena samo Nik Kejv i svi oni koji klimaju glavama na sve što on kaže.

NIK: Drkadžijo! Hoćeš da me ostaviš na cedilu.

MIK: Nik... Ja sam bio uz tebe sve vreme. Stvari koje sam otrpeo...neću da objašnjavam. Neću da se svađam. Stvarno neću.

NIK: Hoćeš i saslušać me.

MIK: Nik, znamo se otkad? Od 1972-3. godine? Naslušao sam se tvojih lekcija i objašnjenja i pun mi je kurac svega! Napuštam bend.

Mik odlazi. Nik zgrabi gitaru i razbije je u paramparčad. Mrak

18.

2010. godina. Soba, negde u Njujorku. *Za trosedom sede Sklavunos i Kejv. Na stolici prekoputa njih sedi novinarka. Zbunjena, nervozna, s naočarima. Vidi se da joj se Nik dopada.*

NOVINARKA: Dobar dan dragi gledaoci. Nalazimo se u mojoj sobi...

Sklavunos namigne i nemirno podiže obrve.

NOVINARKA (nervozno): Da, hahahah. Sa mnom su Nik Kejv, vokal, gitara i Džim Sklavunos, bubnjevi i perkusije, obojica iz Grajndermena. Nik, napravil iste pesmu koja se zove „No Pussy Blues“. Da li ona ima neko drugo, dublje značenje?

NIK: Ne, nema. Govori o tome kako je kad se pati zbog nemanja pičke.

SKLAVUNOS: Alijas - nejebice.

NOVINARKA: Drago mi je da to čujem.

SKLAVUNOS: Mogu misliti.

NOVINARKA: Vidim da nosite predivne brkove. Kako je do toga došlo?

NIK: Moja žena me nagovorila. Rekla je da je muškarac bez brkova jednak ženi koja ih nosi.

Smeju se.

NOVINARKA: Grinderman je zanimljivo ime? Šta ono zapravo predstavlja?

KEJV: Čoveka koji melje, drobi sve pred sobom. Dopada ti se?

NOVINARKA: Da, zvuk je tvrd ali istovremeno i nežan.

SKLAVUNOS: Mhmmm.

NOVINARKA: Koliko je drugačije svirati u Grajndermenu u odnosu na Bed Sidse?

KEJV: To je malo klišeizirano pitanje.

NOVINARKA: Jeste.

KEJV: Pa, sad sviram gitaru pre sam svirao klavir i imam priliku da drugačije pevam. Pa, to je to. Hvala vam.

Rukuje se sa Sklavunosom a zatim se rukuje s novinarkom. Poljubi je u obraz. Sklavunos ustaje.

KEJV: Kad možemo da se nađemo?

NOVINARKA: O, moj Bože!

Nik je poljubi u drugi obraz. Sklavunos se smeška.

SKLAVUNOS: Hajde da se gubimo odavde!

Mrak.

19.

Distorzije, krčanje gitare, potmuli bubnjevi, urlanje publike, off. 2011. godina, 12.decembar, Stejdž , Meredith Festival, Australija. Mickey Mouse And The Goodbye man, off. Na sceni, za bubnjevima sedi Sklavunos, gitaru svira Nik i pored njega se tetura Voren Elis s violinom. Nik šutne Elisa u zadnjicu.

NIK: Well no time at all
She's walking down the hall
A bat-faced girl
With dynamite curls
Ringing the bell
Banging on the door
Looking up at me
Looking up at me
Walking like a travelator
Jumping in the elavator
Twenty-two! Twenty-four!
Twenty-six! Twenty-nine!
Come on baby
Blow my mind!
Auuuuuu!

Kraj pesme. Pauza. Teško Nikovo disanje.

NIK: To je to. Što se Grajndermena tiče – nema više. Mi više ne postojimo. Vidimo se za deset godina kad ćemo biti jebeno matoriji i ružniji.

Zbunjeni huk publike, negodovanje, zvižduci. Mrak. „Jubilee Street“, off.

KRAJ

